

Akik már elvesztették a háborút

2019 április 24. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A lángoló Notre Dame és ami utána következik.

Még egy teljes nap sem telt el, hogy részben leégett a Notre-Dame, amikor éppen sorban álltam egy strasbourg-i dvd- és könyvruházban. Egy házaspár állt elöttem, és mi másról, mint a tűzvészről, a pusztításról beszéltek. Legalább öt percig kellett hallgatnom a beszélgetésüket, mert a pénztárnál az éppen sorra kerülő FNAC-hűségkártyáját nem akarta elfogadni a számítógép. Ha a házaspár foglalkozására kellene tippelnem, legalábbis a férj, feltehetően mérnök lehetett, feltűnően szakszerűen tűzszakmában magyarázott a feleségének statikai kérdésekről. Hosszan és kifejezetten kulturáltan és empatikusan elemezte, hogy szerinte miért nem fog összedőlni a Notre-Dame. A feleségét viszont egyetlen dolog érdekelt: ez hogy történhet meg, a huszonegyedik században? A férj erre nem tudott válaszolni.

Pedig milyen logikus a kérdés. Hogy történhetett ez meg? És ami a legabszurdabb: a politikusoktól kezdve a médiumokig, miért nem állandóan ezt kérdezik?

Valójában természetesen nem tudjuk, hogy mi okozta a tüzet. A "Hogy történhetett meg"-kérdést tehát nem úgy értem, hogy mitől gyulladt ki. Hanem az a kérdés: hogy éghet le a Notre-Dame? Legyen bármi is az oka a tűznek. Mert ami biztos: megtörtént. És ezt nem lehetett megakadályozni, 2019-ben, Franciaországban?

Erre nincs válasz. Persze, egyszerre véletlen és egyszerre nem véletlen, hanem logikus, hogy ez a tragédia – hívjuk nyugodtan így – éppen Macron kínos elnöksége alatt történik. De ami biztos: semmiképpen sem véletlen a reakció. A kormány és az ellenzék reakciója.

A rekord népszerűtlen, balliberális francia elnök, Emmanuel Macron gyorsan rátette a kezét a Notre-Dame-tragédiára és nem ereszti. Az ellenzék pedig hagyja. Persze, néhány nappal a tűzvész után feltehetően ízléstelennek gondolják a feleséket keresni, az állam felelősségét keresni. Pedig tény: Macron kormánya spórolt a felújítással, tavaly még a csökkentett költségvetésből is elvont két és félmillió eurót. Ezt a Le Figaro egyébként azonnal megírta, tíz perccel azután, hogy kigyulladt a Notre-Dame. De valahogy azóta kevesebb szó esik róla. Arról is, hogy a tűzoltók először nem találták, hogy mi ég. (Hogyan? Tűzoltók nem találják a tüzet?) Ellenben azóta Macron és a kormánya éjjel-nappal a tűzoltóknak hízeleg. Az oltás fejetlensége még a francia köztelevízió közvetítéséből is kiderült. Csak hát nem népszerű Franciaországban tűzoltókat szidni, több szavazatot hoznak a hívni őket. És nem kellett volna azért alaposabban vizsgálni Franciaország és a keresztény világ szimbólumát, kívül-belül? Rengeteg kérdést lehetne feltenni, egy részük persze teljesen laikus kérdés. De mégis és ismét a kérdés: hogy történhetett meg?

És ha egy elnök gyenge, erőtlen, akkor mondjuk belügyminisztere lehet jó belügyminiszter? (Tudjuk, nem az: Castaner belügyminiszter, az egykori szocialista politikus rendőrsége szétesben, rendőrei egyszerre kegyetlenek és egyszerre ügyetlenek, ráadásul drámaian sokan lesznek közülük öngyilkosok a rossz körülmények miatt. Hogy Castaner milyen állapotban tombolt egy éjszakai bárban egy ismeretlen nővel, arról pedig videó is készült.) És a sor folytatható. Akár nézzük a tűzoltóság parancsnokát. Vajon egy ilyen rendszerben a legalkalmasabb ember lehet?

Nem tudjuk egyelőre, hogy van-e konkrét ok-okozati viszony a tűz és az elmúlt évek franciaországi, keresztényellenes gyalázatai között. Most éppen azt mondják, hogy rövidzárlat volt – azaz, ha ez tényleg igaz, akkor közvetlenül nincs. De a közeg, a milió elég egyértelmű Franciaországban. Felejtsék el a franciák a gyökereiket, különösen felejtsék el a nemzeti, a zsidó-keresztény gyökereiket – a lényeg, nem szabad megbántani a muszlimokat. Nem fontos valójában a kereszténység, nem fontos a Notre-Dame – ez áradt az eddigi macroni évekből. És ez persze mindenkinek a munkájára kihat. Nem azt mondom, hogy a tűzoltó kellemlenebbül keresi a lappangó tüzet, nem is azt, hogy az építésvezetők ezért hagytak ott annyi gyúlékony építőanyagot. De hogy a tudatalattijukra hathat, az elég logikus.

Valahogy azt akarta a macroni világ sugallni az embereknek, hogy mindez nem fontos. A nemzet vagy éppen a keresztény hit. Pedig most tényleg kiderült, hogy mennyire fontos. Láta az egész világ az Üdvözlégy, Máriát énekel? rengeteg embert. Elmondhatatlanul fontos a Notre-Dame – minden normális embernek. Hívónek és nem hívónek egyaránt.

És ha már a milió. Emlékezzünk: alig három éve két muszlim terrorista elvágta egy 86 éves pap torkát az oltár előtt, temetőket, katolikus templomokat támadtak meg az elmúlt években, tucatszámra. Igen, tucatszámra. Amiről a francia médiumok többnyire hallgatnak. Olyannyira hallgatnak, hogy néhány hete Laurent Wauquiez, a jobbközép kétségkívül tehetséges és okos politikus, Sarkozy egykori pártjának elnöke már azt mondta: ez valóságos omerta.

Közmegegyezésem, b?nös, maffiaszer? hallgatás.

De most, ahogy írtam, csendesebb az ellenzék. Óvatosabb. Macron pedig kedvére tervezgetheti az újjáépítést, tudatosan vagy nem tudatosan, de álvitákat tud gerjeszteni, például, hogy modern elemek is legyenek az újjáépített székesegyházban vagy nem. Vita arról, hogy a nagy adományozók leírhatják-e az adójukból vagy nem az adományaikat. Vita, hogy helyes-e, hogy erre azonnal összegy?lik egymilliárdnál is több euró, másra meg nem. Ezután rögtön lehet?sége van minden baloldali szervezetnek vagy a sárgamellényeseknek arra, hogy ostobaságokat beszéljenek. És további vitát indítsanak – a nem lényegi dolgokról. Ja, és persze a f? vitatéma, hogy sok-e vagy kevés öt év az újjáépítésre.

Néhány szép esszét persze lehetett olvasni a tragédiáról, és ezt teljesen ?szintén írom. Philippe de Villiers, egykori konzervatív politikus és tényleg bölcs történész szívszorítóan elmagyarázta, hogy miért minden francia ember lelke a Notre-Dame. A jobbközép párt listavezet?je, Francois-Xavier Bellamy, a fiatal filozófus az értékek esend?ségét látta a t?zben. Fabrice Luchini, a nagy színész pedig arról írt a Le Figaróban, hogy mindez egy jel. Jelent valamit. Nem véletlen éppen most ez a t?zvész.

Igaz, a francia köztelevízióban a tragédia éjszakáján egy történész-szer?ség arról elmélkedett, hogy nem szabad elfelejtenünk, hogy a Notre-Dame nemcsak a keresztényeknek fontos, hanem a menekülteknek is, mert milyen sok menekültet befogadtak a székesegyházba az elmúlt évszázadokban. A migránsválság kell?s közepén, a Macronhoz enyhén szólva lojális állami tévében nem t?nt meglep?nek ez a gondolatmenet. Vagyis, eszerint voltaképpen a migránsok is szeretik a Notre-Dame-ot.

Hogy mennyire szeretik, arról egyébként a Les valeurs actuelles cím? konzervatív hetilap alapos összeállítást készített. "*B..d meg Franciaország, Allah nagy*" és egyéb gyalázatos muszlim hozzászólások jelentek meg a Facebookon, így örültek a t?znek. És nehéz nem megemlíteni, hogy a Le Progres arról írt: három nappal a Notre Dame-t?z után egy Loire-menti településen (Marlhes a neve) egy Sz?z Mária-szobrot néhány kereszténygy?löl? egyszer?en lefejezett.

Arra tehát nincs válasz, hogy mindez hogy történhetett meg. Az ellenzék pedig alig teszi fel a legalapvet?bb kérdéseket. Nem azért, mert annyira ügyetlenek lennének – a Republikánusok között van azért néhány jó politikus. De hát ne felejtsük el: Franciaország már elvesztette a csatát, amelyet a bevándorlással vívott. A migránsok ott vannak, a párhuzamos társadalom létrejött, a muszlimok közül nagyon sokan gy?lölik a más vallásúakat, gy?lölik a francia embereket, gy?lölik Franciaországot. Hát persze. Minden bíráló mondatot meg kell gondolni egy vesztes csata után.

Így marad a hallgatás. Kérdés: meddig? Sokáig úgysem megy.

Gábor Lálszó | Az Origo f?szerkeszt?je

www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni győzeletről tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló
